

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-303/16

**Solar Electric Martinique
przeciwko
Ministre des Finances et des Comptes publics**

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)]

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Roboty budowlane – Francuskie departamenty zamorskie – Przepisy znajdujące zastosowanie za pośrednictwem prawa krajowego – Transakcja sprzedaży i montażu na budynkach – Zakwalifikowanie jako jedna transakcja – Brak właściwości

Streszczenie – wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 października 2017 r.

Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Granice — Sytuacje o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Przepis krajowy mający na celu transpozycję prawa Unii, jednocześnie mający zastosowanie poza zakresem stosowania tego prawa — Wykładnia wnioskowana w celu uzyskania jednolitego stosowania przepisów prawa Unii — Transpozycja niezgodna z rozwiązaniami przyjętymi w prawie Unii — Brak bezpośredniego i bezwarunkowego odesłania do tych przepisów — Brak właściwości Trybunału

(art. 267 TFUE; dyrektywy Rady: 77/388; 2006/112)

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie postawione przez Conseil d'État (radę stanu, Francja) postanowieniem z dnia 20 maja 2016 r.

W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał wielokrotnie uznawał swoją właściwość do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczących przepisów prawa Unii w sytuacjach, w których okoliczności faktyczne postępowania głównego znajdowały się poza zakresem stosowania prawa Unii, lecz w których przepisy tego prawa znalazły zastosowanie do sprawy za pośrednictwem prawa krajowego ze względu na zawarte w prawie krajowym odesłanie do ich treści (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 grudnia 2011 r., Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 18 października 2012 r., Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, pkt 45).

Jeżeli bowiem ustawodawstwo krajowe dostosowuje się w zakresie rozwiązań sytuacji nieobjętych zakresem stosowania danego aktu Unii do rozwiązań przyjętych przez ten akt, istnieje określony interes Unii w tym, by celem uniknięcia przyszłych rozbieżności w wykładni przepisy przejęte z tego aktu były interpretowane w sposób jednolity (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 lipca 2011 r., Agafitei i in., C-310/10, EU:C:2011:467, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 18 października 2012 r., Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, pkt 46).

Zatem wykładnia przepisów prawa Unii dokonana przez Trybunał w sytuacjach nieobjętych zakresem stosowania tego prawa jest uzasadniona, gdy przepisy te znalazły zastosowanie do takich sytuacji za pośrednictwem prawa krajowego w sposób bezpośredni i bezwarunkowy w celu zapewnienia identycznego traktowania tych sytuacji i sytuacji objętych zakresem stosowania prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., Cicala, C-482/10, EU:C:2012:868, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

W konsekwencji, w odniesieniu do rozwiązań sytuacji nieobjętych zakresem stosowania danych aktów Unii, rozpatrywane w postępowaniu głównym ustawodawstwo krajowe nie dostosowuje się do rozwiązań przyjętych zarówno w szóstej dyrektywie, jak i w dyrektywie VAT, ponieważ owo ustawodawstwo ustanawia zwolnienie, które nie jest przewidziane w tych dyrektywach. Z tego względu nie można uznać, że przepisy rzeczonych dyrektyw znalazły zastosowanie za pośrednictwem prawa krajowego w sposób bezpośredni i bezwarunkowy do sytuacji, które nie są objęte zakresem stosowania tych dyrektyw.

(zob. pkt 25–27, 36, 37; sentencja)